

runt, vt equis indomitis omnino sunt comparandi, ita statim
 vel primo intuitu, se non πεπαιδευμένους, sed ἀπαιδευτους esse,
 demonstrant. ARISTOTELES †† idem interrogatus, quo scilicet ^{†ap. Diog.}
 periti differant ab imperitis? respondit: ὅσω οἱ ζῶντες τῶν τεθνη- ^{Laert. in}
 κόντων: quo viventes a mortuis. Nec istud male. Mortui sunt, qui ^{Aristotele}
 tantum sibi viuunt, quod faciunt οἱ ἀπαιδευτοί. Vt enim mor- ^{p. 279.}
 tuus nec mouetur, nec sentit, nec aliquid concupiscit: ita quo-
 que οἱ ἀπαιδευτοί cupiditatibus obruti ad praeclaras actiones
 atque virtutem plane languescunt, nec virtutis pulchritudi-
 nem ac suauitatem sentiunt, multo minus eam concupiscunt.
 Sed CHILONI quoque nostro eadem proposita fuit quaestio:
 τίς διαφέρει οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδευτῶν; ad quam
 ille respondit: ἐλπίσιν ἀγαθαῖς, bona spe. Nimirum, τῶν
 πεπαιδευμένων spem bonam esse inuit: qua desti-
 tuantur οἱ ἀπαιδευτοί. Num recte? forte dubitari posset.
 Certe leuis ac imprudentis hominis est, temere sperare, aut
 spe vana se lactare. Hinc & ARISTOTELES † interrogatus, quid ^{†ap. Dioge-}
 sit spes? respondit: ἐγρηγορότος ἐνύπνιον: vigilantis insomnium. ^{nem Laer-}
 Quapropter & adolescentum, muliercularumque hoc pro- ^{um p. 278.}
 prium dicitur, spes prolixas sibi fingere, iisque animum ob-
 lectare. Quod si quis eo haec interpretari velit, de iis, qui-
 buscum nobis intercedunt varia commercia, siquidem satis
 nobis cogniti non sint, meliora tamen semper speranda esse,
 ne id quidem videtur viro sapiente satis dignum esse. Namque
 notum est illud, quod BIANTI a quibusdam tribuitur: οἱ πλεῖ-
 στοι κακοί: plurimi sunt mali. Vtique & natura hominum per se
 labe infecta, & quotidiana cum improbis commercia, quibus
 plerique ceu gurgite quodam abripiuntur, & ad praua alliciun-
 tur, vix sperare quenquam sinunt, bonos esse, quibuscum res
 nobis est, nisi per certa documenta cogniti nobis sint atque
 probati. Quae licet ita se habeant, alio tamen sensu compro-
 bari omnino hoc CHILONIS dictum posse, arbitror. Namque
 primo quotidiana experientia constat, verum esse illud SOCRA-
 TIS apud STOBAEVM: †† αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὥσπερ οἱ κακοὶ ὁδη- ^{†† Serm.}
 γοί, ἐπὶ τὰ ἀμαρτήματα ἄγχοι: spes malae, sicut malus dux ad ^{CIX.}
 peccata ducunt. Forte & hoc sibi voluit CHILON, spe bona dif-